

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXX. De Synodo apud Tyrum celebrata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

Κεφ. λ'.

Περί τῆς ἐν τύρῳ γεινομένης συνόδου.

ΑΡσένιος τις τῶν μελέτικων κωνωνικῶν Ἐπίσκοπος ἦν. τῶτον ὁ τῆς ἐκείνης συμμορίας κατὰ κρυψάνους, λαθεῖν Ἐπίπλους ἠξίωσαν. εἶτα χεῖρα δεξιάν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκτεμόνες νεκρῶν, καὶ ταύτην ἐν λαβρακί ξυλίνῃ τελευτησίῳ ἐκτίθοντες, πάντοσε παρῆφρον, κατὰ εἰρήμους λέγοντες τὸν Ἀρσένιον, καὶ μισθόνον ἀποκαλέοντες τὸν ἀθανάσιον. ἀλλ' ὅπαλλα ἐφορῶν ὀφθαλμός, εὐκείασεν Ἐπίπλους λαθεῖν τὸν Ἀρσένιον. ἀλλὰ πρῶτον μὴν ἐν αἰγύπτῳ καὶ θεβαΐδι, διήλθε γεγονός, ὅτι τῆ ἐπειὰ ἡ αὐτὸν εἰς τὴν τύρῳ ἤγαγεν, ἔνθα ἡ παραγωγὴ αὐτῶν χεῖρ ἐπὶ τῶν κειτῶν προεφέρετο. τῶτον ὁ ἀθανάσιος θηροῦσαντες σύνοικοι, ἤγαγον τε καὶ ἐν τῇ καταγωγῇ λαθεῖν τῶς ἐνάγκασαν, αὐτὸς δ' ὁ μέγας ἀθανάσιος ἔπειθ' ἡ ἐπὶ τὴν ἐκείνην τὸ συνέδριον, καὶ πρῶτον μὴν γυναῖον εἰσήγαγον ἀκολασία συνεζήκως. ἡ δ' ἀναίδω ἐβόα, παρθενίαν μὴν ἐπιηέλθαι λέγασα· τὸν δ' ἀθανάσιον ἔπιξεν ὡθέν βιάσασθαι, καὶ κέκασαν διαφθεῖραι. τῶτον ὁ ἐκείνης ἐρημίων, εἰσήλθε μὴν ὁ ἀκατηγορέμυθ' ἡ σὺν τῷ ἡμῶν καὶ πρεσβύτερος ἀξίπαμθ', πιόδεθ' τῶτον ὄνομα ἦν. τῶν δ' δικασῶν ἀπολογήσασθ' ὡς τῶν γεγραφῶν ὡς εἰσάχοντων τὸν ἀθανάσιον, ὁ μὴν ἐσίγησεν, ὡς δ' ἦεν εὐκείων ἀθανάσιος. ὁ δ' ἐπιόδεθ' ἔφη ὡς τὴν γυναῖκα. ἐγὼ οὐκ ὄν γυναι σὺν ἐτυχον πώποσε, εἰς τὴν σὴν εἰσελήλυθα οὐκ ἄναιδ' ἐσθ' ἐβόα, τῶν τιμοθέω διαμαχομένη καὶ τῶν χεῖρα ἐξάγασα, καὶ τῶν δακτύλων δ' ἐκίνδουσα καὶ λέγασα· σὺ με τῶν παρθενίαν ἀφείλξ'· σὺ με τῆς ζωφροσύνης ἐγύμνωσας, καὶ τ' ἄλλα ὅσα λέγῃν εἰάθασιν αἰδ' ἀκολασίας ἔπερθεο λῶν εὐκείων τῶν αἰδ' ἔτω δὴ τῶν τῶν δ' ἡμα σὺν τε φεικῶν κατὰ χερσίνων, ἐρυθριασάντων δ' καὶ τῶν δικασῶν, ὅσοι σὺν ἡσθ' ἦσαν, ἐξήγετο ἡ γυνή. τότε δὴ ὁ μέγας ἀθανάσιος ἐλεγε, μὴ χεῖρ ἀφείθῃ τὸ γυναῖον, ἀλλ' ἐξείασαι καὶ μαθεῖν τὸν ταῦτα σὺν ἡθεκότα. ὁ δ' ἐβόων, ἔτερε εἶναι κατηγορήματα χαλεπώτερα, ἔδα μὴ ὡς τέχῃ τῶν καὶ δεινότητι

CAP. XXX.

De Synodo apud Tyrum celebrata.

ARSENIUS quidam erat Meletianæ factionis Episcopus. Hunc Meletiani cum occultassent, ut diutissime in latebris manere vellet orarunt. Dextra deinde mortui cujusdam abscessa, eam sale conditam & in arca lignea repositam, ubique circumtulere, Arsenio præcisam esse dicentes, & Athanasium vocantes homicidam. Sed ille qui omnia intuetur providentiæ oculus, Arsenium diu latere haudquaquam passus est. Nam primum quidem in Ægypto ac Thebaide compertus est vivere. Deinde vero Tyrum quoque eum adduxit Divina providentia, ubi decantata illa manus coram iudicibus proferebatur. Hunc ergo cum deprehendissent contubernales Athanasii, adduxerunt, & in diversorio aliquandiu delitescere eoegerunt. Ipse vero magnus Athanasius prima luce ad Concilium venit. Ac primo quidem introducta est quædam impure vitæ muliercula. Hæc impudenter vociferati cæpit, se quidem virginitatem Deo vovisse dicens, Athanasium vero, quem hospitio exceperat, vim sibi intulisse, & in vitam violasse. Quæ cum dixisset, ingressus est is qui accusabatur, & unâ cum illo presbyter quidam egregius, Timotheus nomine. Cumque iudices Athanasium objecto crimini respondere iussissent, ipse quidem contuit, perinde ac si non esset Athanasius. Timotheus vero mulierem alloquens: Egone, inquit, tecum aliquando confabulatus sum, mulier, aut in ædes tuas unquam ingressus? Tum illa multo impudentius clamare cæpit, contendens adversus Timotheum & manum exerens, eumque digito demonstrans: Tu, inquit, mihi virginitatem eripuisti; tu me castitate spoliasti: & alia ejusmodi addens, quæ dici solent à mulieribus propter intemperantiam omni proflus verecundia destitutis. Hunc in modum pudore confusus is qui fabulam composuerant, erubescens quoque iudicibus qui conficere erant, dimissa est mulier. Tum magnus Athanasius mulierem dimitteendam non esse dixit, sed inquirendum quis ista concinnasset. Illi vero elamarunt, alia superesse crimina longe graviora, quæ nulla arte ac solertia

disfolvi possent. Oculis enim, non A auribus, judicanda esse quæ proferrentur. His dictis famosam illam arcam in medium protulerunt, & manum sale conditam monstrarunt. Tum vero spectantium singuli clamorem sustulerunt: alii id scelus verum esse existimantes: alii id quidem falsum esse minime dubitantes; Arsenium vero adhuc occultum esse credentes. Tandem vero ægre impetrato modico silentio, reus iudices percontatur, num quis ex ipsis Arsenium nosset. Cumque multi respondissent se hominem probe nosse, eum adduci iussit. Ac rursus interrogavit, num is ipse esset Arsenius, quem ipse quidem peremisset, illi autem requireretur: & qui post eadem contumelia affectus & dextra manu truncatus esset. Illis consentientibus hunc Arsenium esse, Athanasius reducto ejus pallio, utramque illius manum ostendit, dextram ac sinistram. Aliam vero, inquit, nemo præterea requirat. Duas enim duntaxat manus à Conditore omnium Deo singuli homines acceperunt. Quibus in hunc modum demonstratis, cum accusatores & iudices qui fraudis conscii erant, occultare se debuissent, & optare ut tellus ipsis dehisceret, tumultu ac seditione Concilium compleverunt: præstigiatores vocantes Athanasium, qui artibus quibusdam ac machinamentis oculos hominum deciperet. Eumque discerpere ac jugulare conabantur, quem paulo ante cædis reum egerant: Verum ii qui ad conservandam in Concilio modestiam ac disciplinam ab Imperatore præpositi fuerant, eadem prohibuerunt. Nam cum egregium illum victorem ex eorum manibus ereptum, navigio imposuissent, hoc modo saluti ejus consuluerunt. Atque is quidem ad Imperatorem profectus, totam illam tragediam sicut acta fuerat, edocuit. Illi vero Episcopus quosdam ejusdem cum ipsis sceleris atque sententiæ in Marcoten miserunt; Theognium scilicet Nicææ, Theodotum Perinthi, Marinum Chalcedonensem, Narcissum Cilicem, cum aliis eadem sententibus. Est autem Marcotes Alexandria regio, à Mario lacu cognomentum fortita. Illic contexto mendacio, & falsis actis compositis, cum calumnias jam ante convictas tanquam veras accusationes concinnassent, eas ad Imperatorem miserunt.

διαλυθῆναι διωάμρα. ὅψις γδ ὅσα ἀκοή, δι-
κάσῃ τοῖς δίκην ὄμοις. ταῦτα εἰπόντες, τὴν πο-
λυθύλητον ἐκείνου ὑπέδειξαν λάρνακα, καὶ
τὴν τε αὐτοῦ ἄρην ἐγύμνωσαν χεῖρα. τῆν
ἴθρα σαυμένων, ἕκαστος ἀνεβόσεν ὁ μὴ ἀ-
ληθὲς εἶναι τὸ μυσθὺ ὑπερήφοτες ὁ δὲ, τὸ
μὴν ψεύδος εἰδότες, κεκρύφθαι τὸν δρῶντιον
ἐπινομίζοντες· μόλις δὲ βραχέως γυρομένης
σιγῆς, ἤγειτο τὰς δικάζοντας κατηγορευμένους,
εἰ πῶς ἐν αὐτοῖς εἴη τὸν δρῶντιον ἴθρα σαυμένου.
πολλῶν δὲ εἰρηκότων ἀκελεύως εἰδέναι τὸν ἀν-
δρα, ἐκέλευσε τὸν ἀχθῆναι καὶ πάλιν ἤγει-
το, εἰ ὅσα ἐκεῖνος εἴη δρῶντιος, ὁ παρ' ἐμὲ
μὴ ἀνησυχῆναι, ὡς δὲ τῶν ἴθρα σαυμένων
καὶ ἱσθαγῶν ἴθρα σαυμένου καὶ τὴν δεξιὰς
ἐσημῆναι. σιωπομολογησάντων δὲ αὐτῶν τὸ
εἶναι, τὸ ἐφερείδου αὐτὸν γυμνώσας ὁ ἀ-
θανάσιος, ὑπέδειξε ἀμφὼ τῶν χεῖρες, καὶ
τὴν δεξιὰν καὶ τὴν ἀριστεράν. ἀλλῶν δὲ ἐπιζη-
τεῖτω μηδεὶς. δύο γὰρ ἀνθρώπων ἕκαστος ὡς δὲ
ἴθρα σαυμένου τῆν ὅλων ἐδείξατο χεῖρα. ἀλλὰ καὶ
τῶν ἄλλων δὲ χθόντων, καὶ τῶν ἐξ ἄλλων ἐδὲ
κατηγορευθέντων, καὶ τῶν δικάζοντων ἐδὲ σιω-
πῶντες, καὶ ὁμοῦ χάριτας ἱσθαγῶν τὴν γῆν, θε-
οῦ καὶ σασσεως ἐπέπλησαν τὸ σινεδριον, γοη-
τα καλῶντες τὸν ἀθανάσιον, καὶ πῶς μαχα-
νείας ἴθρα σαυμένου αὐτὸν λέγοντες τῶν ἀνθρώ-
πων τὰς ὁψίς. καὶ διασπῶντες χεῖρας κα-
τασφάτην, ὁ τῆς μισθορίας ὡς βραχέ-
ως κατηγορευθέντες, ἀλλ' ὁ ὡς βασιλέως τὴν
τῆς ὁδοῦ πρὸς τὸν πρῶτον πρῶτον, τὸν φέ-
νον ἐκώλυσαν. ἴθρα σαυμένου γὰρ τὸν νικηφό-
ρον, καὶ ἱσθαγῶν ἴθρα σαυμένου ὡς σαυμένους
τῆν ἱσθαγῶν πρὸς τὴν ἴθρα σαυμένου. καὶ ὅσα μὴ
τὸν βασιλέα καὶ λατῶν, πᾶσαν τὴν τολμη-
θεῖσαν ἐδείξατο τῶν ἴθρα σαυμένου. ἐκεῖνοι δὲ εἰς τὸν
μαρεώτιον τῶν ὁμοῦ ὁμοῦ πινὰς ἐπισκόπους
ἀπέστειλαν θεογόνοιον φημι τὸν νικαίας, ὁ θεο-
δωρον τὸν ἰσθαγῶν, καὶ μάρεϊν τὸν χαλκῆ δό-
μιον, καὶ τὸν κίλικα νάρκισσον, καὶ τὰς τῶν
ὁμοῦ ὁμοῦ ὁ δὲ μαρεώτης, χώρα πρὸς ἐπὶ ἀ-
λεξανδρείας, τῆς λίμνης μαρείας ἐπάνω μὲν.
ἐν ταύτῃ τὸ ψεύδος ὑφῆναντες, καὶ πᾶν ὑ-
πομνήματα διαπλάσαντες, καὶ τὰς γυμνω-
θεῖσας συκοφαντίας ὡς ἀληθεῖς συνθέντες
κατηγορίας, ἀπέστειλαν βασιλεῖ.